

MYRA SLOT

Alles volgens plan

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Zie je nu wat ik bedoel?’ Zuchtend gebaar ik naar de auto die oma Ellie me heeft nagelaten. De auto die bij de belofte hoort die ik haar heb gedaan. Het is een witte Fiat 500 Topolino uit 1955, en het ding ziet er niet uit alsof hij me ooit verder kan brengen dan het einde van de oprit. Zelfs al glimt de witte lak in het zonlicht en heeft het hele interieur onlangs een opknapbeurt gekregen.

Simone aait teder over de motorkap. ‘Het is een mooi wagentje.’ Haar blik wordt dromerig. ‘Nostalgisch en superromantisch. Als ik niet binnenkort een kind uit mijn lichaam hoefde te persen, was ik met je meegegaan.’ Ze knikt naar haar bolle buik. ‘Ik weet zeker dat ik de dikste zwangere vrouw ooit ben.’

‘Niet waar. Van bovenaf lijkt altijd alles dikker, dat weet je best. Je vindt het gewoon fijn als ik zeg dat je er geweldig uitziet.’

Simone laat een scheef lachje zien en haalt haar schouders op. ‘Iemand moet het toch zeggen? Mart is fantastisch als het gaat om ledikantjes en commodes in elkaar zetten, maar hij maakt de laatste tijd te veel grapjes over mijn formaatje olifant. Hij zegt nooit meer iets liefs.’

‘Dat komt wel weer. Hij zit vast in zijn ik-word-over-een-paar-weken-vader fase. Waarschijnlijk is hij gewoon zenuwachtig, net als jij. Het is niet niks, wat er gaat gebeuren.’

Ze krijgt een kind. Geheel vrijwillig. Ik moet er niet aan denken om mijn huis te delen met een baby die alles onder spuugt en die je 's nachts uit je slaap houdt. Simones leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Haar dagen zullen geheel in het teken staan van de baby, die ze gekscherend *Philly* noemt, omdat het kindje in Philadelphia is verwekt. Ik hoop maar dat ze hun zoon of dochter niet echt zo gaan noemen. Welk kind wil nou de naam dragen van de plek waar hij verwekt is?

‘Ik ben niet ‘gewoon’ zenuwachtig,’ zucht Simone. ‘Ik ga bijna dood van de spanning. De hormonen hebben het nu voor het zeggen en daardoor loop ik de hele tijd te denken aan de bevalling. Alsof ze willen dat ik in mijn coconetje kruip en er pas weer uitkom als Philly geboren is. Ik kan wel een beetje afleiding gebruiken, dus als je ergens een lekkere Italiaan of stoere Zweed tegenkomt, wil ik dat weten. Inclusief alle details. Als ik het niet in het echt kan meemaken, dan maar in mijn fantasie.’ Simone gebaart naar de auto. Nou ja, auto. Qua

formaat lijkt het voertuig meer op een uit de kluiten gewassen koektrommel op wielen. ‘Dan heb ik iets om naar uit te kijken als ik zo dik ben dat Mart me van de bank naar bed moet rollen.’

‘Dat zal wel meevallen. Je bent niet de eerste vrouw die gaat bevallen. Je wilt dit al vanaf de lagere school, je bent een geboren moeder. Als iemand dit kan, dan ben jij het.’

‘Toen ik acht was, wist ik nog niet hoeveel pijn het gaat doen. En ik wist ook niet dat alles opzwelt. Moet je mijn enkels en vingers zien. Ik kan mijn trouwring niet eens meer om.’ Ze houdt haar hand omhoog en zwaait ermee voor mijn gezicht.

Ik pak de hand vast en kijk haar strak aan. ‘Moon, luister. Jij gaat dit gewoon fiksen, oké? Praat met Mart. Vertel hem dat je het niet leuk vindt als hij je zijn olifantje noemt. En als je inderdaad zo dik bent dat je niet meer op kunt staan, geniet er dan lekker van. Hoe vaak komt het voor dat je ongegeneerd anderen voor je mag laten lopen? Maak gebruik van je positie en rust uit. Het wordt straks nog zwaar genoeg.’

‘Fijn dat je me daar nog even aan herinnert.’ Ze waggelt om de auto heen naar de passagierskant. ‘Maar wel lief dat je zoveel vertrouwen

in me hebt.’ Ze trekt de deur open en bekijkt goedkeurend de binnenkant, die bestaat uit roomwitte leren stoelen en een glanzend houten dashboard. ‘Nu moet je nog vertrouwen krijgen in jezelf. Je oma heeft je dit niet voor niets nagelaten. Blijkbaar was ze ervan overtuigd dat je dit kunt.’

‘Dat weet ik wel, maar er zit geen airco en geen stuurbekekrachtiging in. En waar moet ik mijn bagage laten?’

Simone trekt een wenkbrauw op. ‘Op de achterbank? Hé, niemand dwingt je om je aan je belofte te houden. Als je niet wilt, ga je toch niet? Of anders later, als Philly geboren is en ik zo gek word van de luiers en voedingsschema’s dat ik een reden nodig heb om er tussenuit te kunnen bijvoorbeeld?’

Haar grijsblauwe ogen fonkelen hoopvol in het zonlicht. Ze ziet er prachtig uit met haar dikke buik en haar glanzende asblonde haar. Er hangt een aura van geluk om haar heen, ook al klaagt ze zoveel over haar buik en het feit dat ze bijna niets meer kan.

Ik schud mijn hoofd. ‘Je weet dat als ik iets beloof, ik me daaraan houd.’

Het is waar dat niemand me dwingt. Mijn moeder heeft zelfs liever dat ik niet ga. Zij wil

dat ik de kennis die ik tijdens mijn opleiding heb opgedaan, gebruik voor het familiebedrijf waar weliswaar ook mijn vaders naam op prijkt, maar dat mijn moeder zo'n beetje in haar een-tje runt. Mijn vader maakt het allemaal geen bal uit of ik wel of niet meteen in het familiebedrijf kom werken. Hij vindt dat ik mijn eigen plan moet trekken. Of ik nou meteen aan het werk ga of eerst mijn oma's wens vervul, hij staat altijd achter me. Hij heeft me zelfs geholpen mijn moeder ervan te overtuigen dat ze me moet laten gaan.

Al vanaf dat ik een klein meisje was, kom ik beloftes na. Als zesjarige ben ik eens een hele dag en avond zoek geweest, omdat mijn buurmeisje Lara zou zoeken toen we verstoppertje speelden. Alleen zat ik zo goed verstopt, dat ze me niet kon vinden. Uiteindelijk is ze naar huis gegaan om te eten, in de veronderstelling dat ik vanzelf weer tevoorschijn zou komen. Maar dat deed ik dus niet. Ik bleef wachten in een donker hoekje van het fietsenschuurtje, hopennd dat ze me alsnog zou vinden. Het moment dat mijn broer Alec me vond, toen het al donker en een stuk kouder was, zal ik nooit vergeten. Ik wilde eerst niet met hem mee en schreeuwde dat hij alles voor Lara verpeste.

Pas toen Lara met tranen in haar ogen voor me stond en opbiechtte dat ze naar huis was gegaan, drong het tot me door dat ze haar belofte had verbroken.

Dat kwam zo hard aan, dat ik mezelf beloofde nooit meer een belofte te verbreken.

Simones stem haalt me terug naar het hier en nu: ‘Dan moet je geen beloftes doen waarvan je niet zeker weet of je ze kunt nakomen. De binnenkant ziet er prachtig uit, trouwens. Echt, als ik jou was, zou ik juist blij zijn dat je zo’n roadtrip mag maken. Je kunt toch gewoon daarna aan je nieuwe opleidingstraject beginnen? Je masterdiploma blijft nog wel een tijdje geldig, hoor.’

‘Dat is het probleem niet.’

Het probleem is dat ik mijn hele leven al had uitgestippeld. Toen ik achttien was, ging ik op kamers om accountancy te studeren. Na mijn bachelordiploma heb ik ook mijn master, zij het met veel pijn en moeite, weten te behalen. Wat dat betreft liep mijn Grote Plan op rolletjes. Over een paar maanden zou ik beginnen aan het opleidingstraject voor accountant en daarna zou ik partner worden van mijn ouders. Uiteindelijk is het de bedoeling dat ik Klaver & Van Schaijk overneem en mijn ouders met een

gerust hart met pensioen kunnen. Hoewel, ik zie mijn moeder er goed voor aan om tot haar dood de lakens uit te delen.

In dat Grote Plan paste ook Jeffrey, met wie ik na mijn afstuderen zou gaan samenwonen. We spaarden er zelfs al voor. We wilden twee kinderen, een jongen en een meisje, en hij zou parttime gaan werken om er voor de kinderen te zijn als ik bezig was met mijn partnerschap.

Maar op een dag, één jaar en achtenzestig dagen geleden, besloot Jeffrey dat het tussen ons over en uit was, ook al had hij beloofd voor altijd bij me te blijven.

Het enige wat toen nog over was van mijn Grote Plan, waren mijn opleiding en mijn baan. Ik heb alles op alles gezet om het te halen. Toen ging oma Ellie dood en gooide ik met mijn belofte aan haar mijn eigen glazen in. Het voelt dubbel. Aan de ene kant vervloek ik mezelf dat ik ja heb gezegd, maar aan de andere kant vind ik het ook mooi dat oma dit juist aan mij vroeg. Niet aan Alec, of aan mijn twee nichtjes. Ze keek me aan zoals alleen zij kan kijken, en toen zei ik al 'ja' voordat ik het besepte. Pas de dag erna realiseerde ik me dat ze het waarschijnlijk bewust aan mij vroeg, omdat ik altijd mijn beloftes nakom. Omdat ze op mij kan rekenen.

Over een week vertrek ik. De overnachtingen zijn allemaal geboekt, maar behalve de eerste nacht is alles geheim. Ik krijg per dag te horen waar ik de volgende dag naartoe moet. Ook zoiets belachelijks. Oma wist goed dat ik niet van verrassingen hou. Ik had gedacht dat ik haar as ergens in Nederland zou moeten uitstrooien. Dat blijkt dus niet zo te zijn.

Haar urn staat al ruim drie maanden bij mijn ouders thuis – een lelijk ding dat totaal niet bij het strakke design-interieur past. Ook niet bij oma, eerlijk gezegd. Veel te gewoontjes. Als oma iets niet was, dan is het gewoontjes. Maar goed, al die tijd heb ik mijn kop in het zand gestoken. Ik heb het voor me uitgeschoven, hopen op een geniale ingeving waardoor ik mijn belofte niet hoeft na te komen. Maar die ingeving kwam niet en dus sta ik nu hier, bij een oldtimer waar ik waarschijnlijk niet eens inpas met mijn lange benen.

‘Ga je nog oefenen voordat je gaat?’ vraagt Simone, die zich op de passagiersstoel heeft weten te wurmen. Ik heb geen idee hoe ze dat voor elkaar heeft gekregen, want haar buik raakt zo ongeveer het dashboard.

‘Natuurlijk. Als ik met die auto op reis moet, wil ik hem goed kennen. Ik wil niet voor ver-

rassingen komen te staan onderweg.'

Simone grinnikt. 'Nee, jij raakt nog in paniek bij een verrassingsmenu in een restaurant.' Ze klopt met haar hand op de bestuurdersstoel. 'Aan jou de eer. Maak je zwangere vriendin eens een beetje blij en rij naar die ene ijssalon in het centrum. Ik doe een moord voor een bolletje pistache-ijs met karamelsaus en discodip.'

Ik trek een gezicht. 'Dat is een walgelijke combinatie, dat weet je hè?'

Simone laat haar vrolijke schaterlach horen. 'Helemaal niet. Trouwens, gisteren heb ik naturelchips met chocopasta gegeten. Moet je echt eens proberen.'

'Never nooit niet,' zeg ik, waarop Simone opnieuw in de lach schiet.

Voorzichtig zak ik neer op de leren stoel en ik ben enigszins verbaasd dat ik er wél inpas. Met de stoel op de achterste stand kan ik mijn benen eigenlijk prima kwijt: er hoeft toch niemand achterin te zitten. Een jongere versie van oma Ellie staart me aan vanaf een foto op het dashboard. Het is een miniversie van de foto die jarenlang op haar dressoir stond, en is ergens in de jaren vijftig gemaakt. In die tijd leek ze op Grace Kelly, zeggen ze. Een schoonheid die de wereld om haar heen liet verbleken. Oma